

РЕШЕНИЕ

№ 5486

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5826** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП С., чрез юрк. Е. М., срещу Решение от 24.02.2020 г., постановено по нахд № 12014/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 110 – ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 377051 – F435488/28.11.2018г., издадено от заместник – директора на ТД на НАП С., относно наложена на основание чл.74, ал.1 от ЗСч на Г. С. И. глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.16, ал.1, т.4, във вр. с чл.38, ал.1, т.1 от Закона за счетоводството /ЗСч/.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното решение като издадено в противоречие на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че първостепенният съд неправилно е приел, че в конкретния случай са налице предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Претендира се съдът да отмени обжалваното решение и да постанови съдебен акт, с който да потвърди отмененото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. М., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение като прави възражение

срещу размера на претендираните от ответната страна разноски.

Ответникът – Г. С. И. чрез адв. М. оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София – град , XVIII – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата е основателна.

Според установеното от СРС на 07.08.2018 г. в ЦУ на НАП постъпила информация с вх. № 12-00-42-5, предоставена от Агенция по вписванията, относно юридически лица, които не са подали годишен финансов отчет /ГФО/ за 2017 г. в Търговския регистър в срок до 02.07.2018 г. Във връзка с постъпилата информация на 23.08.2018г. в ТД на НАП С., офис "М.", била извършена справка в Търговския регистър при Агенция по вписванията, при която било установено, че Г. С. И. – управител на [фирма], ЕИК[ЕИК], не е изпълнил задължението си да публикува ГФО на дружеството за 2017 г., чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Търговския регистър, в законоустановения срок. Въз основа на направените констатации и извършената проверка на 23.08.2018 г. бил съставен АУАН № F435488/31.10.2018г. против Г. С. И. за нарушение на разпоредбите на чл.16, ал.1, т.4, във връзка с чл.38, ал.1, т.1 от ЗСч. И. подал писмено възражение срещу съставения АУАН, което наказващият орган приел за неоснователно и издал процесното НП № 3770051 – F435488/28.11.2018г., с което на основание чл.74, ал.1 ЗСч на И. била наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 38, ал.1, т.1 от ЗСч.

Задължението било изпълнено на 29.08.2018 г., със закъснение от 58 дни, като въпреки това първостепенният съд е приел, че нарушението представлява маловажен случай и е налице основание за приложението на чл. 28 от ЗАНН. За да достигне до този извод решаващият съд е съобразил, че нарушението е първо от вида си, а според представено извлечение от Търговския регистър, подаденото заявление Г2 от 29.08.2018 г. и към момента на последното съдебно заседание на 25.11.2019 г. било в режим „обработка се“, т.е. близо три месеца след подаване на ГФО заявлението не е вписано и обявено в ТР. Това обстоятелство е навело съда на извод, че основната цел на задължението по чл.38, ал.1, т.1 ЗСч – информирание на третите лица за финансовото състояние на дружеството, не е постигната, но не поради неизпълнение на задължението по чл.38, ал.1, т.1, вр.п чл.16, ал.1, т.4 Зсч. От управителя И., а поради бездействие на служители от Агенция по вписванията. С това СРС приел, че с обжалваното НП неправилно и незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на И. и го е отменил.

Настоящата касационна инстанция намира така постановеното решение за неправилно по следните съображения:

Касационната инстанция, в решаващия си състав, не споделя извода, че конкретният случай разкрива характеристиките на маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. По силата на препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН, преценката за маловажност се извършва въз основа на критериите, дефинирани в чл.93, т.9 от НК, т. е. маловажно е онова административно нарушение, което с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Конкретното нарушение е формално и от обективна и субективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства.

Обстоятелствата относно бързината на обработка на заявлението от Агенция по вписванията, респ., че подаденото заявление е в режим „обработка се“, са изцяло неотносими и ирелевантни към отговорността на управителя за нарушение по чл.38, ал.1, т.1 ЗСч., което не може да се приеме за маловажно. В този смисъл са решение № 2349 от 04.04.2019 г. по адм. д. № 13280/2018 г., решение № 4785 от 14.07.2017 г. по адм. д. № 4759/2017 г. на Административен съд - софия-град и много други. За да приеме случая за маловажен в решение № 3880 от 09.06.2017 г. по адм. д. № 2950/2017 г., Административен съд - софия-град е съобразил, че заявлението е подадено на следващия ден, т.е. със закъснение от 1 ден, какъвто процесният случай не е.

За да формира горепосочения извод, настоящият съдебен състав съобрази, че дружеството е публикувало ГФО със закъснението от 58 дни, за което не може да се приеме, че е незначително. Обществената опасност не може да бъде определена като по – ниска в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В случая е нарушена норма от публичен ред, регламентираща отчетността на търговците по отношение на извършената от тях дейност и публичността на дейността им. Характерът на накърнените обществени отношения не определя, че закъснение за публикуване на ГФО от близо два месеца следва да се приеме за несъществено.

Изложеното налага отмяна на обжалваното решение на основание чл.221, ал.2 АПК и на основание чл.222, ал.1 АПК постановяване на друго по същество на спора.

Касационната инстанция приема, че АУАН е издаден от компетентен орган – инспектор по приходите в ТД на НАП – С., а НП от зам. – директора на ТД на НАП – С., надлежно упълномощен със Заповед № ЗМФ – 610/03.07.2018г., с която Министърът на финансите е определил териториалните директори на НАП и техните заместници да издават НП за налагане на административни наказания за нарушения по разпоредби от ЗСч, в това число и чл.74 ЗСч. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание – чл.42 и чл.57 ЗАНН, вкл. описание на нарушението и датата и датата на извършването му, установен е нарушителят по съответния за това ред, а обстоятелствата по извършването му са конкретизирани в пълнота. Спазени са сроковете по чл.34 ЗАНН. Предвид това, АУАН и издаденото на въз основа на НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани с нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и

нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че уличеното лице да може да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си срещу него.

По силата на чл. 38, ал.1, т.1 от ЗСч, предприятията, които са търговци по смисъла на Търговския закон, публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 юни на следващата година. Г. С. И. е санкциониран в качеството му на управител на [фирма], по дефиницията на §1, т.24 от ДР на ЗСч, тъй като съгласно чл.16, ал.1, т.4 от ЗСч отговорността за съставянето, съдържанието и публикуването на финансовите отчети и на годишните доклади, изисквани по ЗСч е на ръководителя на предприятието. И. е осъществил състава на нарушението по чл.38, ал.1, т.1, вр. чл.16, ал.1, т.4 ЗСч, поради което правилно и законосъобразно е ангажирана административно наказателната му отговорност.

Не е налице изключението по чл.38, ал.2 ЗСч, нито хипотезите по чл.38, ал.9 ЗСч /бюджетни предприятия, еднолични търговци, които не подлежат на задължителен независим финансов одит и предприятия, които не са осъществявали дейност през отчетния период/. Наказаното лице не поддържа, нито са налице доказателства, че спрямо него е приложима хипотезата на чл.38, ал.4 ЗСч.

Въз основа на изложеното, ответникът по касация Г. С. И. не попада в посочените изключения, което се установява от подаден от него ГФО за 2017 г. Това е установено от органите по приходите, като дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК], е било задължено по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч.

За така установеното нарушение нормата на чл. 74, ал. 1 ЗСч, предвижда глоба в размер от 200 лв. до 3000 лв. Наложено минимално по размер административно наказание от 200 лв. се явява справедливо и съответно на нарушението.

Във връзка с горното, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на закона, поради което оспореното решение следва да бъде отменено, като по същество се потвърди издаденото НП.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. – за касационната съдебна инстанция, доколкото администрацията не е поискала заплащане на такова пред СРС. Съдът приема този размер за справедлив и обоснован по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата с оглед размера на наложената глоба от 200 лв. и за да не бъдат съдебните разноси прекалена тежест за жалбоподателя, която може да го откаже от упорняване на правото му на защита.

Във връзка с горното, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на закона, поради което оспореното решение следва да бъде отменено, като по същество се

потвърди издаденото НП.

Водим от горното, Административен съд – София – град, XVIII – ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 24.02.2020г., постановено по нахд № 12014/2019г. на Софийски районен съд, НО, 110 – ти състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 377051 – F435488/28.11.2018г., издадено от заместник – директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП С. разноски по водене на делото в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.